



JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

De la coherència en democràcia

No s'explica, sinó que s'amaga el contingut de la negociació amb la Unió Europea

A principis d'any Jacques Attali va escriure a *L'express* que "(...) el debat patètic amb relació al Brexit el Parlament britànic ens recorda que es poden produir situacions on les preferències dels individus són racionals, però les preferències col·lectives no ho són".

Ja el 1785 Condorcet havia estudiat que una col·lectivitat formada per individus racionals als quals hom demana d'escollir democràticament entre tres solucions proposades de dos en dos podien arribar a decisions absurdes. I Kenneth Arrow, professor a Stanford, economista i Premi Nobel va demostrar l'any 1972 que cap procediment democràtic que respecti algunes condicions de sentit comú no ens pot protegir contra aquesta mena de contradiccions.

Dit altrament, no hi ha cap garantia que la democràcia doni com a resultat una opció col·lectiva que respecti la racionalitat dels electors.

Per això Attali aconsella que siguem prudents: "(...) la democràcia és el millor sistema perquè protegeix les llibertats fonamentals millor que cap altre, però no garanteix pas la racionalitat de les decisions polítiques."

Reflexions com aquestes han fet que s'alcin força veus, després de l'embolic del Brexit que s'observa aquest mes d'octubre, per dir que el referèndum és, sense cap dubte, la forma menys adaptada per adoptar bones decisions polítiques.

És cert que sovint es diu que

l'electorat respon més aviat al que planteja la pregunta del referèndum i no pas a la pregunta plantejada.

També perquè –el Brexit ho ha confirmat– el nivell d'informació de les electores i els electors sobre la qüestió a decidir és sovint desigual.

I això ens porta a la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea i el referèndum que, un dia, haurà de ratificar o rebutjar l'acord proposat.

El secretari d'Estat ha arraconat la ministra en la negociació de l'acord amb la UE

El 30 de setembre, el secretari d'Estat d'Afers Europeus, que ha bandejat i arraconat la ministra d'Exteriors en la negociació de l'acord d'associació amb la Unió Europea, va fer una reunió pública a Canillo en la qual va deixar clar que hi havia un abans –quan ell no era al capdavant de la qüestió– i un després, ara que ell ja portava la negociació. Afirmava que "(...) la Unió Europea no ens coneix suficientment per fer propostes que ens convinguin bé". Ho recollia la premsa transcrivint la seva intervenció.

Vaig dir dimarts passat en una compareixença davant la premsa que semblant intervenció era una manifestació de petulància, és a dir, d'immodèstia arrogant, i una bufetada etziba-

da a les ambaixadores andorranes que s'han succeït davant la Unió Europea, Meritxell Mateu, Eva Descarrega i Maria Ubach.

Ho vaig dir i ho mantinc per molt que el secretari d'Estat intentés, dimecres al vespre a Encamp, desmentir-me. Tasca que va continuar divendres al matí, davant dels micròfons de Ràdio Nacional d'Andorra, amb la mateixa poca traça que dimecres al vespre.

El secretari d'Estat pot repetir la lletania que li han preparat però no pot pas amagar el que va dir dilluns a Canillo –que la Unió Europea no ens coneix– i que la seva afirmació és una clara desautorització de la seva superior, la ministra Maria Ubach.

I també pot repetir la lliçó que li han fet aprendre dimarts i dimecres passat a corre-cuita sobre la pretesa finalitat divulgadora de les nocions bàsiques, "coneixement de base" en diu ell (BonDia, 3 d'octubre, pàg. 6) de la Unió Europea que tindria aquesta ronda de reunions públiques.

Els progressistes discrepem d'aquest plantejament, que suposa tractar la ciutadania com a menor d'edat i declarar-la incapaç de copsar l'abast i el contingut de la negociació.

No hi estem d'acord i mantenim que el que s'ha d'explicar, el que s'ha d'ensenyar, el que s'ha de posar damunt la taula, són els documents de la negociació perquè la ciutadania es pugui fer una idea dels aspectes, concrets i xifrats, que s'estan discutint.